

Τό Ζεϊμπέκικο Τῶν Παιδιῶν

Τραβήξαμε κατά μιά απόλυτα ίσια γραμμή. Στρίψαμε κάθετα. Δίπλα φάνηκε μιά μικρή συμπαθητική έλλειψη. Παραβλέποντάς την άνηφορίσαμε μέχρις ότου δέν απείχαμε και πολύ από την άρχική απόλυτα ίσια γραμμή. Έκει στρίψαμε δεξιά χαράζοντας μιά όμορφη καμπύλη και κατηφορίσαμε. Λίγο άργότερα βαδίσαμε πάλι προς τά πάνω όπου φτιάξαμε άλλη μιά καμπύλη. Σταματήσαμε. Είχαμε ξεμακρύνει πολύ και οι περισσότεροι από την παρέα βλαστημούσαν. Άξαφνα πρόδωλε ένα παιδικό κεφαλάκι μ' ένα στόμα σαν θειριού, κακό και άνοιγμένο. Μούγκρισε. Συμφωνήσαμε νά μουγκρίσουμε και μεϊς. Τό παιδί κοντοστάθηκε. Σέ λίγο έκανε κάτι άδέβαια βήματα μπρός. Άκολουθήσαμε τό παράδειγμά του. Έκανε πίσω, κάναμε πίσω. Έκανε μπροστά, κάναμε μπροστά. Μούγκριζε, μουγκρίζαμε. Ήταν πιά όλοφάνερο. Είχαμε γίνει παιδιά. Περιπατούσαμε στά τέσσερα και πού και πού άνασκηωνόμασταν στά πσινά μας πόδια και χιχιρίζαμε. Τό άρχικό παιδί έξαφανίστηκε σαστισμένο και άπογοητευμένο πού δέν κατάφερε νά μās τρομάξει. Εϋθύς σύραμε προς τό χωριό. Θά 'ταν ύπέροχο. Οι χωριανοί και μεϊς τά παιδιά.

Μουγκρίζοντας συνέχεια και ξηλώνοντας πέτρες στό διάβα μας, κάνοντάς τις νά κατακυλάνε ξέφρενα μπροστά, είχαμε πάρει τή μεγάλη άπόφαση. Θά πίναμε τό αίμα όλων τών χωριανών και μετά χορτάτοι και ζαλισμένοι θά σέρναμε ζειμπέκικο γιά χάρη τών νεκρών. Τό χωριό, άνυποψίαστο γιά τό

τί τό περίμενε, φάνηκε αὐθάδικο. Πήραμε θάρρος καί τά μουγκρητά μας γίνηκαν τώρα πολύ πύ δυνατά.

—Ἐ ρέ καί τί ἔχει νά γίνει, γαύγιζαν μερικοί.

—Ἀνθρωποὶ σοῦ λέει μετὰ, γρύλισε ἄλλος.

—Θά τούς πιούμε τό αἷμα. Ὅλο. Στάλα δέ θά μείνει.

—Τρία λίτρα θά πιῶ, εἶπε κάποιος σηκώνοντας τὰ οὐλα καί δείχνοντας τά δόντια.

—Ἡ παρέα, ἀπ' ὅ,τι φαινόταν, δέν ἀστειευόταν καθόλου. Παίρναμε ἤδη τό δρομάκι πού ἔγαζε κατευθεῖαν στό ἐκκλησιάκι. Τά αἶσχη ἄρχιζαν. Ὁ παπάς κειτόταν νεκρός γεμάτος δαγκωματιές. Τό δεξί μέρος τοῦ λαιμοῦ μάλιστα εἶχε φαγωθεῖ ἐντελῶς, καί φουρφουρίζοντας τό αἷμα ἀνάβλυζε γάργαρα καί ζεστό.

Ἡ πρώτη μας ἐμπειρία στάθηκε ὑπέροχη. Κατασυγκινημένοι ἀναζητούσαμε ἄσπλαχνα καινούργιες. Τό χωριό ἦταν δικό μας. Ἡ ζωή ὑπέγραψε σήμερα τό χάραμα ἀπαραβίαστο συμβόλαιο ὅτι μᾶς ἀνήκει. Ὅλοι οἱ χωριανοὶ μέσα σέ λίγες ὥρες εἶχαν τήν ἴδια μοίρα. Δέ λυγίσαμε μπροστά σέ καμιά θεά, σέ κανένα οὐρλιαχτό πόνου καί παράκλησης. Ἀμείλικτοι ἐκτελούσαμε παιχνιδιάρικα τό βάνασο ἔργο μας. Μέ κοιλιὰ τυλωμένη καί μυαλό θολό σύραμε χορό ζεῖμπέκινο.

Μετά ἀπό ἀνάλαφρο καί πολύωρο ὕπνο, κατηφορίσαμε γιά τήν πρωτεύουσα. Τά κατορθώματα εἶχαν γίνει ἤδη γνωστά. Μᾶς δέχτηκαν σάν σωστούς ἥρωες. Μερικά δέ χιλιόμετρα πρὶν ἀπ' αὐτή μᾶς χειροκροτοῦσαν ζητωκραυγάζοντας. Στήν ἀφιξή μας παραδρέθηκάν ὅλα τά «ὑψηλά ὑφιστάμενα» πολιτικά καί μή πρόσωπα. Ὁ ἀρχηγός μάλιστα τοῦ κράτους εἶχε ἐτοιμάσει πανηγυρικό λόγο, καί πολλοὶ ἀπ' τά ἐκεῖ συγκεντρωμένα πλήθη μὴν μπορώντας νά κρύψουν τή συγκίνηση καί τό θαυμασμό τους, δακρυσμένοι μᾶς ἀποθέωναν.

Μόλις τέλειωσε ὁ πανηγυρικός, ὁ σεβαστός δήμαρχος εἶχε ἐτοιμάσει λουκούλλειο γεῦμα πρὸς τιμὴν μας. Ἡ γιορτή κράτησε ὥρες. Κατά τό ἀπομεσήμερο θελήσαμε νά γίνουμε ξανά μεγάλοι καί νά περπατᾶμε στά δύο χωρὶς νά μουγκρίζουμε

Jean Paul Clereau.

πιά σάν παιδιά. Ἡ ἐνόχληση καί ἀπογοήτευση τῶν ἐπισήμων καί παρευρισκομένων ὑπῆρξε ζωηροτάτη. Τά πρόσωπά τους θάμπωσαν ἀπό ἀπέχθεια. Στά μάτια τους λαμπύριζε τώρα μόνο ἡ ἀηδία. Ἡ γιορτή μετ' ὀλίγον, λόγω τοῦ ἀναπάντεχου, διαλύθηκε.